

Halász Sándorné Pongrácz Erzsébet

Apám huszártiszt volt

Az 1956-os magyar forradalmat nagy reménnyel és izgalommal követtem New Yorkból. Ugyanis édesapámról csak 1953 nyarán tudtam meg, hogy még él és öt éve orosz hadifogság és három év kazincbarcikai munkatábor után Balatonfüreden van.

Miután hivatásos huszártiszt volt, biztos voltam, hogy erősen részt vesz a szabadságharcban. Itt az USA-ban tüntéseket rendeztünk, fölvonulásokon vettünk részt, és próbáltuk politikusainkat és államfőnket rávenni, hogy ne hagyják megint, cserben a magyarokat. November 4 után már csak abban reménykedhettem, hogy apám él és ki tud jönni Ausztriába.

Teltek-multak a napok és már kezdtem csüggedni. De egyszerre, november végén, nem emlékszem már a pontos dátumra, szól a telefonunk és apám volt! Bécsbe érkezett és nagyanyámnál lakott.

Mint később mesélte, jelentkezett egy csoport szabadságharcosnál, hogy följánlja szolgálatait, de azok elhárították azzal, hogy nem akarják egy volt Horthysta tiszt részvételét.

December közepén mentünk érte férjemmel Camp Kilmerbe. 1945-ben mint nem egész 11 éves kislányt látott utoljára és most egy 22 éves fiatal asszony fogadta. Életem egyik legszebb, de ugyanakkor nagyon szomorú karácsonya volt.

Halász Sándorné Pongrácz Erzsébet

Sopronban született, a második világháború végére Ausztriába került, ahonnan 1952-ben Amerikába vándorolt. Először gyárban dolgozott, majd elvégzett egy könyvelői tanfolyamot és később könyvelőként dolgozott. Három gyereket felnevelt, segítette a new yorki Szt. István egyháznál, a cserkészeknél, fiai iskolájában a szülői munkaközösség elnöke volt (PTA). 2004-ben kikérte a levéltárból apja periratait. Mikor elolvasta, nem tudta, hogy sírjon-e vagy nevéssen. Édesapja ellen a vád: arisztokrata és huszártiszt.